

Arrest

nr. 221 753 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 21 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat O. TODTS *loco* advocaat V. HENRION en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u geboren op (...) in Murë, Dibër, Albanië en heeft u de Albanese nationaliteit. U woonde in Tirana. Uw ouders zijn Q.S. (...) en V.S. (...) (o.v. X) en u heeft drie zussen en een broer: E.M. (...) (o.v. X), E.S. (...), E.S. (...) en E.S. (...) (o.v. X). U bent gehuwd met D.S. (...) en heeft een dochter, E.S. (...) (X). Op 26 november 2012 diende uw zus E. (...) een eerste verzoek om internationale bescherming in in België. Ze verklaarde dat ze in 2004 door L.S. (...), met wie ze een relatie had, naar Italië werd meegenomen en werd gedwongen zich te prostitueren. Ze werd door hem mishandeld, en hij zei dat hij haar familie zou vermoorden als ze wegliep. E. (...) slaagde erin te vluchten en terug te keren naar Albanië. Daar werd ze in 2007 door jullie vader uitgetrouwlijkt aan H.M. (...). Ze kregen samen twee kinderen, H. (...) en E.M. (...). Zij werden allebei prematuur geboren, en wanneer de arts aan E.'s (...) echtgenoot uitlegde dat dit het gevolg was van haar activiteiten als

prostituee in Italië, voelden H. (...) en zijn familie zich vernederd en te schande gebracht. Ze wilden niets meer te maken met E. (...), haar zoons, en de rest van de familie S. (...), en oefenden druk uit op uw familie. Ook kreeg uw vader regelmatig dreigtelefoons, zonder te weten of deze van L.S. (...) of de familie M. (...) kwamen. In april 2012 kwam uw vader om bij een werkongeval. Uw familie vermoedt dat L. (...) of de familie M. (...) er iets mee te maken hebben. Het eerste verzoek om internationale bescherming van uw zus werd geweigerd op 14 december 2012, omdat de Commissaris-generaal oordeelde dat zij beroep kon doen op de autoriteiten in Albanië en er een tegenstrijdigheid was tussen haar verklaringen en een document dat zij neerlegde. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd op 26 juli 2013. Op 2 september 2014 diende uw zus een tweede verzoek in, waarbij ze enkele bijkomende documenten neerlegde. Op 12 september 2014 nam de Commissaris-generaal de beslissing om dit verzoek niet in overweging te nemen. Haar beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 7 november 2014 en haar beroep bij de Raad van State werd verworpen op 14 januari 2015. Op 19 augustus 2015 diende uw zus een derde verzoek om internationale bescherming in, alsook een eerste verzoek om internationale bescherming in eigen naam voor haar twee kinderen. Op 7 maart 2016 werd hen alle drie het statuut van vluchteling toegekend. Op 16 maart 2016 diende uw broer E. (...) een verzoek om internationale bescherming in. Hij haalde dezelfde elementen aan als uw zus en voegde toe dat in januari 2014 jullie andere zus E. (...) op straat werd aangevallen en dat op 31 oktober 2015, de dag dat hij vertrok uit Albanië, de broer van H.M. (...) bij een verkeersongeval om het leven kwam. De familie M. (...) beschouwde uw broer E. (...) als de dader, hoewel de echte schuldige gevat werd. E. (...) stelde dat er een bloedwraak bestond tussen de families M. (...) en S. (...). Op 29 juli 2016 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing, omdat er geen geloof werd gehecht aan het bestaan van een bloedwraak en bedreigingen door L. (...) aan de familie S. (...) en omdat er bescherming beschikbaar was door de Albanese autoriteiten. Op 2 augustus 2016 werd jullie woning in Tirana beschoten. Op 24 januari 2017 besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de weigeringsbeslissing van uw broer te hervormen en uw broer het vluchtelingenstatuut toe te kennen, vanwege de erkenning van zijn zus E. (...), de jonge leeftijd van E. (...) en van E. (...) zelf toen de feiten plaatsvonden, het verdachte overlijden van zijn vader, en de aanval op zijn zus E. (...). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelde dat een 'moderne bloedwraak' zich niet noodzakelijk aan de regels van de kanun houdt en dat de Albanese autoriteiten onvoldoende bescherming konden bieden. Op 27 juni 2017 werd een foto van het lichaam van uw vader onder de deur geschoven. U belandde in een depressie en besliste het land te verlaten. Op 3 september 2017 vertrok u naar Oostenrijk, waar u ongeveer twee maanden bij een vriend verbleef alvorens naar België door te reizen. Op 14 november 2017 diende u een verzoek om internationale bescherming in. U haalde dezelfde motieven aan als uw zus en broer en vertelde dat uw echtgenote en dochter, kort na de beschieting van jullie woning, door de broers van uw echtgenote waren opgehaald om hen te beschermen. Sindsdien had u geen contact meer met hen. Op 31 januari 2018 werd u het statuut van vluchteling toegekend door het Commissariaat-generaal. Op 20 augustus 2018 dienden uw vijfjarige dochter E. (...) en uw moeder een verzoek om internationale bescherming in. U vertelde in het kader van het verzoek van uw dochter dat uw echtgenote uw dochter bij uw moeder was komen afzetten met de boodschap dat haar broers niet meer voor haar konden zorgen. Ze regelden een volmacht zodat uw moeder met uw dochter naar België kon reizen. U bent nog steeds wettelijk gehuwd, maar u heeft geen contact met uw echtgenote. U vertelde dat u geen idee had waar uw echtgenote verblijft of waar zij en uw dochter samen hebben gewoond de laatste jaren. Verschillende nieuwe elementen noopten de Commissaris-generaal ertoe u uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud in het kader van een intrekking van uw statuut. Na meermaals te zijn geconfronteerd met foto's die op Facebook waren verschenen, verklaarde u dat uw dochter met u mee naar België reisde toen u uw verzoek om internationale bescherming indiende. U gaf uw dochter toen niet aan bij de bevoegde asielinstanties, omdat u haar zonder toestemming van haar moeder had meegenomen naar België. Niet lang daarna keerde zij terug naar Albanië, om vervolgens in augustus 2018 weer naar België te komen. U legde een attest neer van een arts, P.L. (...), bij wie u drie keer op consultatie bent geweest, waarin wordt vermeld dat u heeft aangegeven geheugenproblemen te hebben, een attest van een psychologe, N.K.K. (...), waarin zij stelt dat u een kwetsbare persoonlijkheid en psycho-traumatische symptomatologie vertoont ten gevolge van geweld dat u onderging in uw land van herkomst, en een brief van de sociaal assistente M.K. (...) waarin zij eveneens naar uw psychologische problemen verwijst.

B. Motivering

Artikel 55/3/1 §2, 2° van Vreemdelingenwet bepaalt dat het CGVS de vluchtelingenstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd toegekend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de toekenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.

U werd op 26 oktober 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 21 november 2018 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

In casu diende uw vluchtelingenstatus opnieuw te worden overwogen nadat uw dochter, E.S. (...) (8.542.837), en uw moeder, V.S. (...) (o.v. 7.925.671), in België een verzoek om internationale bescherming indienden. Verschillende elementen in het dossier van uw dochter en uw moeder wezen erop dat u en uw familie trachtten de asielinstanties te misleiden en dat u geen gronde vrees koestert voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tal van tegenstrijdigheden ondermijnen immers de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Daarenboven zet uw persoonlijk gedrag en dat van uw familie de geloofwaardigheid van uw vrees ernstig op de helling.

Het CGVS wijst erop dat van een verzoeker mag worden verwacht dat hij zijn volledige medewerking verleent teneinde de bevoegde instanties toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek naar de gegrondheid van het asielrelaas te voeren en om zich een beeld te vormen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming. De medewerkingsplicht vereist van een asielzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas en dit vanaf de aanvang van de procedure.

Gelet op de volgende vaststellingen blijkt dat u niet heeft voldaan aan de medewerkingsplicht. In dit kader dient vooreerst te worden verwezen naar uw verklaringen omtrent de verblijfplaatsen van uw dochter. Bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming, op 22 november 2017, verklaarde u dat uw dochter bij haar moeder verbleef en u niet wist waar ze was (verklaringen DVZ, vraag 16). Tijdens uw persoonlijk onderhoud, op 13 december 2017, verklaarde u dat u sinds augustus 2016 geen enkel contact meer had met uw echtgenote, dat uw dochter voor zover u wist bij haar moeder in Albanië was maar u het niet exact wist, en dat u sinds uw vertrek uit Albanië geen contact meer had met uw dochter (CGVS 13.12.2017, p. 4-5). Bij het eerste persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek om internationale bescherming van uw dochter, op 25 september 2018, stelde u dat uw dochter kort voor uw komst naar België door de familie van uw echtgenote werd opgehaald, dat u niet wist waar uw echtgenote was op het moment dat u Albanië verliet, dat u geen idee had waar uw echtgenote en dochter gingen wonen nadat ze uw huis verlieten, en dat u geen contact had met uw dochter (CGVS E. (...) 25.09.2018, p. 3-4). Gevraagd of u van plan was geweest om uw echtgenote en dochter mee te nemen naar België, antwoordde u van niet (CGVS E. (...) 25.09.2018, p. 3). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud met u dat werd gehouden in het kader van het verzoek van uw dochter, op 10 oktober 2018, herhaalde u dat u geen idee had waar ze de afgelopen jaren woonde (CGVS E. (...) 10.10.2018, p. 5-6). Geconfronteerd met het bestaan van een facebookpagina op uw naam en één op naam van uw dochter, ontkende u hier iets van te weten. Het is echter bijzonder weinig aannemelijk dat uw broer, die overigens een eigen facebookpagina heeft, een pagina zou onderhouden in uw naam, zoals u beweerde. Uw psychologische problemen kunnen hiervoor niet als verklaring gelden, zeker aangezien het juist omwille van uw psychologische toestand des te meer onaannemelijk zou zijn dat uw broer wel contact zou hebben met uw echtgenote en dochter, maar u hiervan niet op de hoogte zou houden (CGVS E. (...) 10.10.2018, p. 2-4). Geconfronteerd met de duidelijke aanwijzingen dat u wel degelijk contact had met uw dochter na uw komst naar België, bleef u herhalen hier niet van op de hoogte te zijn. Gewezen op de vaststelling dat uit foto's op facebook bleek dat uw dochter in het najaar van 2017 in België verbleef, beweerde u hiervan niets te weten (CGVS E. (...) 10.10.2018, p. 3-5). Hoewel u meermaals werd gewezen op het belang van uw medewerking en het ongeloofwaardige karakter van uw beweringen, volhardde u in uw verklaringen. Opmerkelijk genoeg bleken zowel uw facebookpagina als die op naam van uw dochter de dag na het persoonlijk onderhoud te zijn afgesloten (zie screenshots in map met landeninformatie). Hierop werd een vernieuwd onderzoek ingesteld naar uw eigen verzoek om internationale bescherming, en werd u opnieuw uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud. Tijdens dit persoonlijk onderhoud op 21.11.2018 verklaarde u wederom dat u na augustus 2016 geen contact meer had met uw echtgenote en dochter en dat u niet wist waar ze hadden verbleven (CGVS 21.11.2018, p. 10-11). U bleef ontkennen op de hoogte te zijn van de facebookpagina's in uw naam en die van uw dochter, ook nadat u werd geconfronteerd met het feit dat ze de dag na uw vorige persoonlijk onderhoud waren verdwenen en dat er foto's opstonden die u duidelijk zelf had gemaakt (CGVS 21.11.2018, p. 15). Toen u nogmaals werd gewezen op het belang van uw verklaringen, gaf u uiteindelijk, tijdens het vierde persoonlijk onderhoud bij het CGVS, toe dat uw dochter met u was meegekomen toen u naar België kwam in 2017 (CGVS 21.11.2018, p. 16). Gevraagd naar een verklaring hiervoor, beweerde u dat u die dag de vraag nog niet was gesteld of ze mee was

(CGVS 21.11.2018, p. 16). Uit het geheel van bovenstaande elementen blijkt echter duidelijk dat u over ruim voldoende kansen beschikte om de waarheid te vertellen over de verblijfplaats van uw dochter, en dat u hierover reeds in elke etappe van uw procedure en die van uw dochter vragen had gekregen. Hierop gewezen, stelde u dat u bang was dat uw dochter u zou worden afgenomen en u naar de gevangenis zou gaan, omdat u haar zonder toestemming van haar moeder meenam (CGVS 21.11.2018, p. 16-17). Indien u echter effectief wenste te ontkomen aan een vorm van vervolging omwille van het meenemen van uw dochter naar België zonder toestemming van haar moeder, is het hoogst opmerkelijk dat er op het persoonlijke facebookprofiel van uw dochter en op het facebookprofiel van de zoon van uw zus tijdens haar eerste verblijf in België (najaar 2017) foto's van haar in België opduiken. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uw zus E. (...) eveneens reeds een verzoek om internationale bescherming had ingediend met haar kinderen, die hier waren zonder hun vader. Het is dus niet zo dat u geen informatie had over de asielpcedure in België. Overigens legde uw moeder verklaringen af over de verblijfplaats van uw dochter die tegenstrijdig zijn met de uwe. Tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud vermeldde zij nergens dat u uw dochter meenam naar België. Tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud zei ze dat ze, na haar aankomst in België in augustus, te weten kwam dat uw dochter reeds eerder in België was geweest (CGVS V. (...) 21.11.2018, p. 3). Zelf beweerde u daarentegen dat uw moeder niet op de hoogte was van de eerdere komst van uw dochter naar België (CGVS 21.11.2018, p. 18). Voorts blijkt uit verschillende facebookposts dat er na uw komst naar België wel degelijk contact was tussen u en uw echtgenote en dochter in Albanië, in tegenstelling tot wat u beweerde (CGVS 21.11.2018, p.17). Het feit dat u de werkelijke situatie van uw dochter zowel tijdens de procedure van uw eigen verzoek om internationale bescherming als tijdens de procedure van het verzoek van uw dochter moedwillig maskeerde en aldus de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden, getuigt van een ernstig gebrek aan medewerking en ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. U beweerde immers dat de door u aangehaalde vrees ook voor uw dochter gold (CGVS 21.11.2018, p. 3). Dit stemt niet overeen met de vaststelling dat u bij uw eerste verzoek de aanwezigheid van uw dochter op het grondgebied van België heeft verzwegen en haar aldus de mogelijkheid ontnam om internationale bescherming te verkrijgen. De volharding die u aan de dag legde bij het volhouden van deze leugen noopt er daarenboven toe vraagtekens te plaatsen bij uw beweerde verwarde psychologische toestand.

Bovendien waren ook uw verklaringen en die van uw moeder omtrent het vertrek van uw moeder en dochter uit Albanië tegenstrijdig. Uw moeder verklaarde dat ze de intentie had om te vertrekken uit Albanië, dat uw echtgenote vervolgens uw dochter naar haar bracht, en dat ze dan zeker besloot om te vertrekken (CGVS V. (...) 21.11.2018, p. 2-3). Zelf verklaarde u dat uw echtgenote en haar familie hoorden dat u in België verblijfsrecht had, dat ze dan besloten om uw dochter naar uw moeder te brengen, en dat zij daarop pas besliste om naar België te komen – voor de komst van uw dochter was ze dit niet van plan (CGVS 21.11.2018, p. 14-15). Deze tegenstrijdigheid versterkt nogmaals het feit dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw contact met uw echtgenote en dochter na uw vertrek uit Albanië.

Daarenboven dient er opgemerkt te worden dat uw houding en die van uw familie geenszins in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade. Uit uw verklaringen en die van uw moeder blijkt dat uw moeder enkele jaren geleden alleen naar België reisde en vervolgens weer terugkeerde naar Albanië. Gevraagd naar de reden waarom ze toen nog terugkeerde naar Albanië, stelde ze dat u nog in Albanië was en ze u niet alleen kon achterlaten. Ze kon u niet meenemen omdat u 'niet goed was' (CGVS V. (...) 21.11.2018, p. 3). Toen u werd gevraagd waarom u niet met uw moeder mee kwam, antwoordde u dat het uw moeder was die niet zonder u kon, en dat u problemen had (CGVS 21.11.2018). Uit niets blijkt dat u destijds niet in staat was om met uw moeder mee te reizen. In het licht van de door u aangehaalde incidenten en uw bewering dat uw leven sinds jaren in gevaar was in Albanië, kunnen deze verklaringen niet als verschoning gelden voor het feit dat uw moeder eerst alleen naar België reisde, zonder u, en vervolgens vrijwillig terugkeerde naar Albanië. Daarenboven keerde ook uw dochter nadat zij u naar België vergezelde, terug naar Albanië (CGVS 21.11.2018, p. 16). U verklaarde dat uw dochter hier niet wilde zijn zonder haar moeder (CGVS 21.11.2018, p. 17). Indien haar leven werkelijk in gevaar was in Albanië (CGVS 21.11.2018, p. 3), is het echter niet aannemelijk dat u haar zou terugsturen naar Albanië. De vaststelling dat u de terugreis uit België naar Albanië op geen enkele manier aantoon, doet bovendien vermoeden dat u de omstandigheden van deze terugreis, zoals het moment waarop of wie haar bij deze reis vergezelde, wenst achter te houden. De hierboven beschreven vaststelling dat zowel uw moeder als uw dochter naar Albanië terugkeerden na een verblijf in België, dat uw echtgenote momenteel nog steeds in Albanië verblijft, en dat minstens één van uw zussen momenteel nog steeds in Albanië verblijft (CGVS V. (...) 25.09.2018, p. 3), werpt een verdere smet op de geloofwaardigheid van uw verklaring dat uw hele familie zou worden gevisieerd (CGVS E. (...) 25.09.2018, p. 2).

Verskillende tegenstrijdigheden tussen uw eigen verklaringen onderling en tussen uw verklaringen en die van uw moeder zetten uw geloofwaardigheid verder op de helling. Wat betreft de problemen met de familie M. (...) verklaarde u dat de familie jullie onder druk zette en zei dat jullie zouden boeten voor wat er was gebeurd (CGVS 13.12.2017, p. 15, 24, CGVS 21.11.2018, p. 5). Uw moeder daarentegen verklaarde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat de familie M. (...) nooit rechtstreeks liet weten zich te willen wreken (CGVS V. (...) 25.09.2018, p. 14). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud stelde ze dat er mannen van de familie naar jullie familie kwamen en zeiden dat ze wraak zouden nemen (CGVS V. (...), 21.11.2018, p. 5). Hierbij kan worden opgemerkt dat het persoonlijk onderhoud met uw moeder plaatsvond op dezelfde dag als dat van u, nadat jullie in de pauze tijd hadden om te overleggen, en nadat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op deze tegenstrijdigheid was gewezen (CGVS 21.11.2018, p. 5). Uw verklaring voor de tegenstrijdigheid, dat de vrouwen niet van alles op de hoogte zijn, kan niet overtuigen, gezien de duidelijke antwoorden die uw moeder tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud gaf op de vragen hieromtrent en gezien u vlak voordien had gezegd dat uw moeder op de hoogte was van het gesprek waarbij de familie M. (...) bedreigingen uitte. Wat betreft de problemen die u met L.S. (...) zou hebben gehad, wordt vastgesteld dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zeker kan zijn dat u door hem zou zijn bedreigd – de bedreigingen waren immers steeds anoniem (CGVS 13.12.2018, p. 16-17, CGVS 21.11.2018, p. 4-5). Volgens uw moeder werd u nooit rechtstreeks door hem bedreigd. Vreemd genoeg beweerde uw moeder bovendien tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat hij zou zijn overleden (CGVS V. (...), 25.09.2018, p. 14). Toen ze hier tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud naar werd gevraagd, ontkende ze dit te hebben gezegd (CGVS V. (...), 21.11.2018, p. 4-5). Een louter ontkennen van eerdere verklaringen, of de verantwoordelijkheid op de tolk afschuiven zoals uw moeder deed, kan geenszins als verantwoording gelden voor een dermate opvallende verklaring. Wat betreft het overlijden van uw vader wordt vooreerst vastgesteld dat u geen enkele vorm van bewijs neerlegde aangaande de (beweerde) oorzaak van zijn overlijden, de informatie die u en uw familie hierover zouden hebben gevraagd of de klachten die u hierover zou hebben neergelegd (CGVS 13.12.2017, p. 5-6). U verklaarde voorts dat u een foto kreeg van het lijk van uw vader op 27 juni 2017, kort voor uw vertrek naar België (CGVS 13.12.2017, p. 12-13). Volgens uw verklaringen ging het om één enkele foto (CGVS 21.11.2018, p. 11). Uw moeder stelde daarentegen tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud dat jullie meer dan tien foto's kregen (CGVS V. (...) 25.09.2018, p. 8). Hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u kopies maakte van de foto en uw moeder misschien deze kopies had gezien (CGVS 21.11.2018, p. 11). Toen uw moeder hier tijdens haar tweede persoonlijk onderhoud naar werd gevraagd, antwoordde ze ook onmiddellijk dat het misschien om kopies ging (CGVS V. (...), 21.11.2018, p.6). Daarenboven dateerde uw moeder de ontvangst van deze foto's tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud vóór de beschieting van uw woning op 2 augustus 2016 (CGVS V. (...), 25.09.2018, p. 14), terwijl u de ontvangst dateerde op 27 juni 2017 (CGVS 13.12.2017, p. 12-13), dus bijna een jaar ná de beschieting van uw woning. U kon geen verklaring geven voor deze tegenstrijdigheid (CGVS 21.11.2018, p. 11). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaarde uw moeder dan weer de foto's te hebben ontvangen in 2017, na de beschieting van jullie woning (CGVS V. (...), 21.11.2018, p.6). Opnieuw wordt dan ook de indruk gewekt dat uw moeder haar verklaringen aanpaste na overleg met u tijdens de pauze.

Ook betreffende de verdwijning van uw zus E. (...) legden u en uw moeder tegenstrijdige verklaringen af. U stelde dat men poogde haar te ontvoeren, u weet niet wanneer, en dat ze vervolgens effectief verdween in 2016. Uw moeder zou haar daarna nog een keer vluchtig ontmoet hebben, maar u zou sindsdien helemaal geen nieuws van haar hebben (CGVS 13.12.2017, p. 7, 14, 22-23). Uw moeder verklaarde dat uw zus vier jaar geleden verdween en ze sindsdien geen enkel nieuws van haar heeft (CGVS V. (...), 21.11.2018, p. 8-9). Dit zou betekenen dat uw zus reeds in 2014 verdween, hetgeen tegenstrijdig is met het proces-verbaal dat u neerlegde aangaande haar verdwijning waarin staat dat u verklaarde dat zij is verdwenen op 29 april 2016. Het is voorts bevreemdend dat in dit proces-verbaal specifiek wordt vermeld dat uw zus nooit eerder was weggebleven, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat ze regelmatig enkele dagen van huis bleef, en dat u niet vermeldde dat er reeds eerder een poging tot ontvoering plaatsvond. Dit kan nochtans worden beschouwd als cruciale informatie bij een onrustwekkende verdwijning. De geloofwaardigheid van dit element wordt dan ook ernstig aangetast.

Voorts verklaarde u dat in 2016 uw woning werd beschoten. Aanvankelijk verklaarde u hierover duidelijk dat u en uw moeder thuis waren op dat moment, maar uw echtgenote en dochter niet (CGVS 13.12.2017, p. 21-22). Tijdens het persoonlijk onderhoud in het kader van het verzoek van uw dochter, verklaarde u daarentegen dat zij en uw echtgenote wel degelijk thuis waren op het moment van de beschieting (CGVS E. (...) 10.10.2018, p. 6), hetgeen ook is wat uw moeder verklaarde (CGVS V. (...) 25.09.2018, p. 11). Het betreft hier opnieuw een flagrante tegenstrijdigheid, die niet eenvoudigweg kan worden verklaard door uw psychologische problemen (CGVS E. (...) 10.10.2018, p. 6).

De vaststelling dat u een ernstig gebrek aan medewerking heeft vertoond aangaande het onderzoek door het Commissariaat-generaal, dat uw houding en die van uw familie niet overeenstemt met het bestaan van een ernstige vrees, en dat u er niet in bent geslaagd consistente verklaringen af te leggen aangaande uw vervolgingsfeiten, dwingen het Commissariaat-generaal ertoe uw erkenning als vluchteling te revalueren. Door het geheel van bovenstaande vaststellingen is de geloofwaardigheid van uw verklaringen, waarop het CGVS zich baseerde voor het toekennen van het vluchtelingenstatuut, op fundamentele wijze ondermijnd. Bijgevolg dient de u toegekende vluchtelingenstatus ingetrokken te worden.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. De brief opgesteld door uw sociaal assistent kan niet als attest gelden voor uw psychologische situatie aangezien deze niet is opgesteld door een bevoegde professional, zoals een psycholoog of psychiater. Het attest van dokter P.L. (...), van wie u verklaarde dat hij een psychiater is, stelt enkel en alleen dat u verklaart geheugenproblemen te hebben, dat hij denkt dat dit waar is, en vraagt hiermee rekening te houden tijdens het interview. Uit niets blijkt hoe deze arts tot deze conclusie is gekomen en welke onderzoeken hieraan vooraf gingen. Dit attest kan bijgevolg ook niet als bewijs voor het bestaan van geheugenproblemen gelden. Aangaande het attest van uw psycholoog dient opgemerkt te worden dat een attest van een therapeut die een persoon behandelt voor problemen met zijn geestelijke gezondheid een weergave bevat van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en de mogelijke (meestal door de patiënt zelf aangehaalde) oorzaak ervan. Een dergelijk attest geeft echter geen uitsluitsel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld. Het feit dat u de asielinstanties doelbewust trachtte te misleiden aangaande de verblijfplaatsen van uw dochter en deze valselijke beweringen gedurende drie gehoren volhield laat bovendien toe de nodige vraagtekens te stellen bij de bewering dat u zich niet voldoende kan concentreren om coherente verklaringen af te leggen. Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat uw moeder geen enkel document neerlegde ter staving van haar psychologische toestand.

In het kader van de verzoeken om internationale bescherming van uw moeder en dochter werd een weigeringsbeslissing genomen.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet), artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU (Handvest), de rechten van verdediging en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat voorafgaand in op zijn zware psychologische en psychiatrische problemen. Hij wijst op de neergelegde stukken dienaangaande. Hoewel de *protection officer* geen gezondheidsprofessional is bekritiseert deze de objectieve vaststellingen uitgevoerd door twee professionelen, een psycholoog en een psychiater. Dat psychiater P.L. niet opschreef hoe hij tot de conclusie van geheugenproblemen kwam en welke onderzoeken er werden uitgevoerd, doet aan de vaststellingen geen afbreuk. Deze dokter volgde verzoeker op en maakte de bewuste keuze om een attest op te stellen om de geheugenproblemen van verzoeker te bevestigen. Deze psychiater weet welke implicatie een attest heeft.

Verzoeker legde meermaals aan het CGVS uit dat hij kwetsbaar was en geheugenproblemen kende. Ook zijn advocaat vestigde hierop de nadruk aan het einde van het persoonlijk onderhoud. Verweerder hield met dit alles geen rekening.

De redenering dat verzoeker met zijn verklaringen over zijn dochter bewees dat hij wel coherente verklaringen kon afleggen is onaanvaardbaar. Verweerder beschikt niet over de bevoegdheid om zich uit te spreken over de psychologische toestand van verzoeker, die door objectieve medische rapporten werd vastgesteld. Verweerder nam verder niet in overweging dat het net verzoekers psychische toestand is die hem het verblijf van zijn dochter deed verzwijgen.

Volgens verzoeker werd zijn psychische toestand aldus onvoldoende in rekening gebracht en moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

Verzoeker stelt verder dat hij over zijn dochter niet de waarheid sprak omdat hij bang was, in shock was en vreesde problemen te krijgen omdat hij het land verliet zonder de toestemming van de moeder. Dat zijn zus het land ook verliet samen met de kinderen en zonder de toestemming van de vader doet hieraan geen afbreuk. Haar situatie is niet vergelijkbaar. Zij was de moeder en verliet een situatie van geweld in haar schoonfamilie. Verzoeker bevond zich in een moeilijke situatie. Hij lijdt kennelijk aan

psychische problemen die werden vastgesteld door een psychiater en werd indertijd niet bijgestaan door een advocaat die hem kon aanraden de waarheid te vertellen. Verzoeker was oorspronkelijk van plan om zich samen met zijn dochter aan te dienen bij de DVZ. Er werd hem door kennissen verteld dat hij een schriftelijke toestemming van de moeder zou moeten voorleggen.

“Het is inderdaad zo dat voor asielaanvraag ingediend namens een minderjarig kind, werd aan de ouder gevraagd om de contactgegevens van de andere ouder te vermelden en de uitdrukkelijke toestemming van die ouder te verkrijgen (zie stuk 3).

Alléén, psychologisch kwetsbaar en verschrikt, dacht hij dat hij beschuldig zou kunnen zijn van internationale ontvoering van een kind indien hij aan de Belgische overheden zou hebben uitgelegd dat hij het land was verlaten zonder de toestemming van de moeder.

Zijn reactie is zeker spijtig maar toch begrijpelijk en verzoenbaar.

Dit element is bijgevolg niet afdoend om de geloofwaardigheid van de eiser te vernietigen.

Betreffende de Facebook pagina's, werden deze pagina's oorspronkelijk geopend door een familielid, een nicht, op verzoek van de vrouw van de eiser. De eiser gebruikt dit niet zo veel maar erkent dat hij inderdaad eraan ook toegang had.

Hij was niettemin niet de enige die dat pagina gebruikte.

Na zijn interview op 25 september 2018, was de eiser bijzonder boos, gestresseerd en heeft inderdaad dit pagina gesloten.”

Verzoeker herhaalt voorts dat zijn moeder terugkeerde om zich te verenigen met haar zoon. Verzoeker was toen al psychologisch kwetsbaar en niet in staat om zonder de bijstand van zijn moeder naar België te reizen. Hij durfde dit niet, vertrouwde Europa en België niet, was paranoïde en zeer fragiel. Zijn dochter keerde ook terug naar Albanië omdat zij haar moeder nodig had, constant huilde en leed. Daarom werd er afgesproken om haar terug te geven aan de schoonfamilie. Verzoeker weet niet meer wanneer zijn kind terugkeerde naar Albanië. Hij vond zich schuldig aan haar lijden en zijn psychische toestand was chaotisch. Verzoekers dochter bleef na haar terugkeer in het Noorden van Albanië, ver van Tirana, bij de ouders van haar moeder. Verzoeker weigert niet uit te leggen hoe zij reisde maar herinnert zich daarover niets. Hij was psychologisch kapot en ziet dat moment als een onduidelijke en vormloze nachtmerrie. Na zijn erkenning als vluchteling, vond de (schoon)familie het aangewezen dat verzoekers moeder en het kind terug naar België reisden.

Over de bedreigingen door de familie M., ontkent verzoeker bij het CGVS te hebben overlegd met zijn moeder. Hij had het CGVS rechtstreeks verlaten en was boos. In tegenstelling met wat het CGVS beweert, heeft verzoeksters moeder haar verklaringen niet aangepast. Verzoeker citeert een passage uit de notities van het tweede persoonlijk onderhoud van het CGVS van zijn moeder. Zij begreep duidelijk niet of een bedreiging of rechtstreeks of onrechtstreeks gekwalificeerd moet worden. Zij sprak steeds over onrechtstreekse bedreigingen en bevestigde dat zij niet over alles weet. Het is de *protection officer* die de bedreigingen als rechtstreeks beschouwde.

Inzake de bedreigingen door L.S., stelt verzoeker dat men niet met 100% zekerheid kan uitsluiten dat er tijdens het eerste interview van zijn moeder een misverstand plaatsvond. Of dit een fout van de tolk of een misverstand bij zijn moeder was, is niet duidelijk. Er werden geen aanvullende vragen gesteld. Verder was het één van de laatste vragen van een redelijk lang interview, op een moment dat er fouten kunnen voorkomen. Verzoekers moeder probeerde niet noodzakelijk de verantwoordelijkheid op de tolk af te schuiven maar drukte haar verbazing uit. Zij begrijpt verder niet hoe zij zou kunnen weten dat L.S. dood zou zijn. Een misverstand kan bijgevolg niet uitgesloten zijn. Bovendien heeft verzoekers moeder nooit verklaard dat de zoon door L.S. werd bedreigd. Zij zei dat zij hierover niets wist.

Verzoeker legde ter ondersteuning van zijn relaas een foto van het lijk van zijn vader neer. Waarom zijn moeder sprak van tien foto's werd reeds uitgeklaard. Verzoeker wijst op de reeds eerder gedane uitleg. De foto werd overgemaakt na de aanval op het huis. Verzoekers moeder heeft duidelijk gemaakt dat dit incident dateerde van ongeveer het ogenblik waarop verzoeker het land verliet. Verzoeker wijst in deze op een verklaring die zijn moeder aflegde tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Hieruit kan worden afgeleid dat de foto werd overgemaakt in 2017 en zeker niet in 2016, voor de beschieting. Aan het einde van het eerste interview verklaarde verzoekers moeder inderdaad dat het incident voor de beschieting gebeurde. Opnieuw betrof het echter één van de laatste vragen, op het einde van het interview. Verder gaf verzoekers moeder nadien aan dat zij moe was en zich minder kon concentreren dan bij het begin van het interview. Haar verwarring is dus begrijpelijk.

Over de ontvoering van E., neemt verweerder verder niet in overweging dat verzoekers moeder geheugenproblemen heeft. Hoewel er geen medische documenten worden neergelegd, blijkt dit duidelijk

uit haar verklaringen. Zo weet zij de geboortedata van haar kind niet meer, zijn haar antwoorden regelmatig onduidelijk, uit zij haar vermoeidheid, spreekt zij meermaals uit dat zij naar een auto wilt en gaf zij na een pauze aan dat haar hoofd niet helder was. Verzoekers moeder vergiste zich dus kennelijk over de verschillende gebeurtenissen in verband met E. Bovendien maakte E. meermaals het voorwerp uit van een poging tot ontvoering. Een vergissing is, gezien de geestelijke toestand van verzoekers moeder, begrijpelijk.

De tegenstrijdigheid inzake de aanwezigheid van zijn echtgenote en dochter in de woning, verklaart verzoeker doordat hij in 2017 psychologisch kapot, verloren en verward was.

Verzoeker stelt verder vast dat de vluchtelingenstatus van zijn broer en zijn zus niet werd ingetrokken. Hun relaas en de door hen aangehaalde familiale problemen werden geloofwaardig verklaard. Deze problemen hebben voor verzoeker rechtstreekse gevolgen. Zij spraken eveneens over problemen met de familie M., over L. en over de ontvoering van E. Deze elementen werden niet bestreden. Verzoeker wijst op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake zijn broer. Zijn verklaringen en deze van zijn moeder komen overeen met de verklaringen van voormelde familieleden. Indien er onduidelijkheden zouden bestaan, is dit niet afdoende om de vluchtelingenstatus van verzoeker in te trekken.

Verzoeker herhaalt dat er rekening mee moet worden gehouden dat hij fragiel is en dat zijn moeder ook duidelijke tekenen van verwarring vertoont. Omwille van hun familiale band en behoren tot de familie S. moeten zij in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus.

2.2. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een geanonimiseerd document van het CGVS voor een asielaanvraag voor een begeleide minderjarige asielzoeker bij het verzoekschrift (bijlage 3).

3. Beoordeling van de zaak

Uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat aan verzoekers zus en haar twee kinderen op 7 maart 2016 de vluchtelingenstatus werd toegekend. Tevens blijkt uit de bestreden beslissing en het in de map 'landeninformatie' in het administratief dossier opgenomen arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat verzoekers broer op 24 januari 2017 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd erkend als vluchteling. Ook verzoeker ontving later, op 31 januari 2018, de vluchtelingenstatus van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op 17 januari 2019 werd de vluchtelingenstatus van verzoeker bij de heden bestreden en voorliggende beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ingetrokken.

In de bestreden beslissing wordt daarbij gemotiveerd dat er tal van tegenstrijdigheden aan het licht zijn gekomen die de geloofwaardigheid van de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten ondermijnen en dat zijn persoonlijke gedrag en dit van zijn familie de geloofwaardigheid van zijn aangevoerde vrees ernstig op de helling plaatst. Zo wordt er gesteld dat verzoeker de werkelijke verblijfplaats(en) en situatie van zijn dochter moedwillig maskeerde, dat verzoeker en zijn moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden over het vertrek van zijn moeder en zijn dochter uit Albanië, dat de houding van zowel verzoeker, zijn moeder als zijn dochter niet te rijmen valt met de aangevoerde vrees en dat minstens één van verzoekers zussen nog in Albanië was. Eveneens wordt vastgesteld dat verzoeker en diens moeder tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen aflegden over de problemen met de familie M., de problemen met L.S., het overlijden van verzoekers vader, de verdwijning van verzoekers zus E. en de beschieting van verzoekers woning.

Waar de motieven inzake de voormelde elementen *prima facie* steun lijken te vinden in het administratief dossier, dient echter te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing en dit dossier eveneens blijkt dat verzoekers broer en zus, hetgeen door verweerder nergens wordt betwist, nog steeds erkend zijn als vluchteling en dat hun respectieve vluchtelingenstatus aldus niet werd ingetrokken. Daarbij blijkt dat in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin aan verzoekers broer de vluchtelingenstatus werd verleend duidelijk gesteld wordt dat verzoekers familie zich in een bloedvete zou bevinden met de families M. en L.S., dat in dit kader onvoldoende bescherming mogelijk zou zijn en dat het loutere behoren tot de familie van verzoeker, de familie S. zou volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin.

Dat de motieven die zijn opgenomen in de bestreden beslissing *prima facie* pertinent en terecht lijken te zijn, lijkt eveneens afbreuk te doen aan zowel de ernst, de geloofwaardigheid als de gegrondheid van de

verklaarde vrees voor vervolging van verzoekers voormelde familieleden. Bijgevolg lijkt het gegeven dat verzoekers zus en broer (nog steeds) erkend zijn als vluchtelingen onverenigbaar met de inhoud van de in de bestreden beslissing opgenomen motieven.

Het is de Raad te dezen onmogelijk een zicht te krijgen op de redenen waarom verzoekers problemen en vrees, dit in tegenstelling met deze van zijn zus en broer, ongeloofwaardig zijn.

Gezien de Raad de nodige onderzoeksbevoegdheid ontbeert, ontbreekt het de Raad derhalve aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 17 januari 2019 word vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT